



No he fet números, o no n'he fet massa, però fa més d'un any que vaig començar a prendre mesures per controlar el consum d'electricitat a casa: la tisorada domèstica. He retallat moltíssim l'ús del forn, de la rentadora i d'altres electrodomèstics. He intentat fer això que se'n diu un *ús eficient i responsable*. Abans, incaut, posava la secadora sempre que plovia; ara la tinc gairebé només per a mirar-la, perquè preferisc penjar la roba a l'estenedor de la galeria interior. Cada nit, ho desendolle tot, tret del frigorífic. Dia i nit, com el meu avi Manolo, quin savi, vaig apagant llums darrere del temerari que se'ls deixa encesos. En definitiva, lectures en mà, calcule que he pogut reduir el meu consum un 20%, pel cap baix. A curt termini, les meues restriccions han frenat el dèficit pressupostari domèstic anual, però comence a veure que, a llarg termini, l'ús restringit ja no és cap solució, perquè a mesura que vaig limitant el meu consum, [la companyia elèctrica em va augmentant](#) el preu dels quilowatts/hora. No vols caldo? Dues tasses! Pense que, en general, aquesta és la política de les elèctriques en temps de crisi: a més contenció del consumidor, més elevada és la tarifa. Tot un exemple, a petita escala, de com funcionen *els mercats*. Quant més t'apretes, més et foten. A Castelló tenim una escatològica frase feta per a definir açò de consumir cada volta menys i pagar cada volta més: *és com si cagares, però cap a dins*. ZP se l'hauria d'aprendre, si més no per a recordar quina fou la seua política econòmica. Sempre n'hi ha d'ell, expert en consolacions (com ZP), que t'amolla: *xa, home, imagina't quants diners pagaries si no hagueres retallat!* Cert. Arriba un moment, però, que ja no trobes d'on retallar i has d'extirpar el mal d'arrel: encendre les velles llànties, la llar, sobretot el cervell, donar-te de baixa i enviar les sangoneres males putes a mamar de la séquia. Al temps...